

Vonnis nr. 507

dd. 23 10. 2006

Notitienummer 66.L1.30155-03

De Rechtbank van eerste Aanleg van het Arrondissement IEPER,
provincie West-Vlaanderen, er zitting houdende, wijzende in correctionele zaken, negende
kamer met één rechter, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In de zaak vervolgd door het Openbaar Ministerie

- TEGEN -

met maatschappelijke zetel te

2. , bediende,
geboren
wonende

Verdacht van:

A.

de eerste en de tweede :

Als dader, in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek, om de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd, of om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt; om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn/haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd; om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt;

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99§1.4°, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd :

terzake op het perceel kadastraal gekend onder
perceel , met een oppervlakte van 1ha35a77ca, gelegen te
eigendom van de , krachtens een akte van splitsing, verleden door het
ambt van notaris op 30 december 2002, gelegen volgens het gewestplan
in een gebied voor milieubelastende industrieën, alsook op het openbaar
domein, gelegen langheen de , met name :

te op een niet-gekend tijdstip in de periode van 1 juli 2002 tot 7 augustus 2003 :

door het ophogen van het terrein (waarbij aan de linkerzijde van het terrein een oprit werd
voorzien) zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning, met de omstandigheid
dat de ophoging deels werd aangebracht op de zone "non aedificandi" voorzien in het BPA
en deels op het openbaar domein.

B.

de eerste en de tweede :

Als dader, in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek, om de misdaad of het wanbedrijf te hebben
uitgevoerd, of om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt; om door enige daad tot
de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn/haar
bijstand niet had kunnen worden gepleegd; om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van
gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf
rechtstreeks te hebben uitgelokt:

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99§1.8°, 146, 149, 160 van het decreet houdende de
organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het
instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk te
hebben gemaakt op de voorschriften van de ruimtelijke structuur- en uitvoeringsplannen en
verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen
vastgesteld ter uitvoering van titel II van het decreet, om zonder voorafgaandelijke
stedenbouwkundige vergunning, publiciteitsinrichtingen of uithangborden te hebben geplaatst
of gewijzigd :

terzake op het perceel kadastraal gekend onder
, met een oppervlakte van 1ha35a77ca, gelegen te
eigendom van , krachtens een akte van splitsing, verleden door het
ambt van notaris te op 30 december 2002, gelegen volgens het gewestplan
in een gebied voor milieubelastende industrieën, met name :

te op een niet-gekend tijdstip in de periode van 1 juli 2002 tot 7 augustus 2003 :

door het plaatsen van twee publiciteitsborden aan de voor-en achtergevel van het gebouw,
zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning.

Gezien de dagvaarding betekend aan de beklaagden en overgeschreven door de hypotheekbewaarder te op 5 mei 2006.

Gehoord ; substituut-Procureur des Konings, in haar samenvatting en conclusie in de nederlandse taal.

Gehoord de eerste beklaagde in haar verdediging, voorgedragen door meester loco Meester , beide advocaat te .

Gehoord de tweede beklaagde in haar verdediging, voorgedragen door meester , advocaat te .

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED:

I. De schuld

1. Tenlastelegging A.

1.1. De beide beklaagden worden vooreerst vervolgd om als mededaders te op een niet-gekend tijdstip in de periode van 1 juli 2002 tot 7 augustus 2003 bij inbreuk op het DRO zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem van het perceel grond gelegen langs aanmerkelijk te hebben gewijzigd, meerbepaald door het ophogen van het terrein (waarbij aan de linkerzijde van het terrein een oprit werd voorzien) met de omstandigheid dat de ophoging deels werd aangebracht op de zone "non aedificandi" voorzien in het BPA en deels op het openbaar domein.

1.2. De beklaagden betwisten de tenlastelegging. In essentie wijzen zij er op dat op het moment van de vaststellingen de uitgevoerde werken geenszins af waren. Zij zijn immers formeel dat de aangetroffen opgehoopte aarde slechts een tijdelijke bestemming had en dat het normaliter de bedoeling was om deze in een volgende fase weg te voeren en vervolgens de grond te hernivelleren.

1.3. De initiële vaststellingen door de lokale politie te dateren van 23 juli 2003. Men akteerde evenwel dat de aangetroffen aarde niet alleen werd opgestapeld tot latere verwijdering maar tevens (stuk 2) *'echter werd deze aardehoop vlak gemaakt en een oprit aan de zijde van het bedrijf met een begin van verharding, werd voorzien.'* De reliëfwijzigingen waarmee een en ander gepaard ging, evenals het deels verharderen van de oprit, maakt het voorwerp uit van een fotoreportage (stuk 15, 16 en 17) en op 7 augustus 2003 werd de stopzetting van de werken bevolen (stuk 5 en stuk 22). Dienaangaande verhoord, verwees de tweede beklaagde naar de noodwendigheid van het inrichten van de werf (stuk 37). Latere foto's tonen echter aan dat de ophoging deels de grenzen van het eigen perceel van de beklaagden overschreed met tot ongeveer 7 meter op het openbaar domein (stuk 52 en stuk 54 t.e.m. 57).

De rechtbank volgt de beklaagden niet in hun stellingname als zou de reliëfwijziging uitsluitend zijn verklaring vinden in het tijdelijke en voorlopige karakter van de werfinrichting en/of van de werken sensu lato. De diverse foto's in het strafdossier geven duidelijk aan dat een aantal van de aardehopen (weliswaar met behoud van reliëfimpact) bewust vlak werden gemaakt (stuk 17), dat er op bepaalde plaatsen een verharding werd aangebracht (cfr. het kleurverschil in de grondlaag - stuk 15 en stuk 16 bovenste foto) en dat er grond werd 'opgevoerd' tot over de eigen perceelsgrenzen (stuk 54 t.e.m. 57). Deze vaststellingen laten zich niet verstaan met een samenloop van omstandigheden waarbij er akte zou zijn genomen van het tijdelijk stadium waarin de werken als het ware toevallig zouden zijn gecontroleerd. Alles duidt er integendeel op dat de beklaagden doorheen de reliëfwijzigingen op termijn een andere betrachting of bijbedoeling van bouwtechnische aard (showplaats?) hadden. Een ultieme poging uitgaande van de beklaagden tot het bekomen van een regularisatievergunning werd overigens door het CBS te op 3 november 2003 afgewezen (stuk 40-42). Het materieel element van de tenlastelegging is naar genoegen van recht bewezen.

2. Tenlastelegging B.

2.1. Daarnaast worden de beklaagden vervolgd om als mededaders te op een niet-gekend tijdstip in de periode van 1 juli 2002 tot 7 augustus 2003 bij inbreuk op het DRO zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning op het perceel grond gelegen langs het twee publiciteitsborden te hebben geplaatst aan de voor- en achtergevel van het gebouw.

2.2. Aangaande deze tenlastelegging houden de beklaagden voor dat er geen publiciteitsborden waren op het moment van de initiële vaststellingen. Zij geven wel toe dat in een latere fase de borden geplaatst werden maar beklemtonen dat het niet-normconform karakter ervan te wijten was aan loutere onachtzaamheid en dat er intussen een regularisatievergunning werd bekomen.

2.3. Het is tevens van meetaf aan bij de aanvankelijke vaststellingen van 23 juli 2003 dat de lokale politie te opmerkte dat er vergunningsloos publiciteitspanelen werden aangebracht (stuk 3). Er werd vervolgens op 7 augustus 2003 een afzonderlijk bevel tot stopzetting gegeven (stuk 6 en stuk 22). Kort daarop kwamen de beklaagden per 29 september 2003 evenwel een gedeeltelijke regularisatievergunning van het CBS te , weze het dat daarbij een aantal bijzondere voorwaarden werden opgelegd (stuk 43-46). Tot slot werden er op 6 juli 2004 vervolgens nog een aantal detailfoto's aan het strafdossier toegevoegd met oppervlakteberekening van de kwestieuze publiciteitsborden (stuk 52 en stuk 59-60).

De beklaagden kunnen niet in redelijkheid volhouden dat er nog geen publiciteitsborden waren aangebracht ten tijde van de initiële vaststellingen. Dat dit op de eerste reeks foto's niet te zien is, heeft kennelijk te maken met het feit dat het gebouw diverse gevels heeft en dat diegene waarop de panelen waren aangebracht toen niet gefotografeerd werden. Zulks doet echter geen afbreuk aan de objectieve vaststellingen door de politie en aan het in die optiek gespecificeerde bevel tot stopzetting. Het feit dat de beklaagden reeds in de daaropvolgende maand het initiatief namen voor een regularisatievergunning is ten andere illustratief voor het vooraf effectief bestaan van de vergunningsloze en wederrechtelijke toestand. Tenlastelegging B. is bijgevolg materialiter evenzeer bewezen.

3. Aangaande de toerekening van de tenlasteleggingen aan de beide individuele beklaagden

3.1. De tweede beklaagde beroept zich in haar onderlinge verhouding tot de eerste beklaagde op artikel 5 Sw. Zij houdt voor dat zij zelf onmogelijk kan gestraft worden, daar zij zich geenszins bewust was van de inbreuken en hoogstens handelde middels onachtzaamheid.

3.2. In artikel 5 Sw. ligt effectief een mogelijk belangenconflict verrat dat het gevolg is van de wettelijke mogelijkheid tot decumulatie van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid tussen natuurlijke persoon en rechtspersoon en dat ook steeds aanwezig is. Ingevolge dat artikel is een rechtspersoon immers strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die - naar blijkt uit de concrete omstandigheden - voor zijn rekening zijn gepleegd. Maar wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk wordt gesteld uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerd natuurlijke persoon, kan enkel diegene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerd natuurlijk persoon het misdrijf wetens en willens heeft gepleegd, dan kan hij nochtans weer wel samen met de rechtspersoon veroordeeld worden.

3.3. De eerste beklaagde is een rechtspersoon dewelke actief is in de garagesector en wiens hoofdtak er de facto in blijkt te bestaan een garage-, depannage- en carrosseriebedrijf voor hoofdzakelijk vrachtwagens uit te baten. Haar maatschappelijk doel wordt statutair onder artikel 3 in een twaalfal punten omschreven (zie kapt: 'Identiteit en gerechtelijk verleden'), waarbij het eerste en meest kenschetsende luidt als volgt: *'De uitbating van een garage-, depannage- en carrosseriebedrijf voor vrachtwagens, opleggers, trekkers, aanhangwagens, personenwagens en alle andere motorvoertuigen en omvat onder andere het aankopen, verkopen, de vertegenwoordiging, het huren, het verhuren, het herstellen en onderhouden van deze motorvoertuigen, alsmede van alle toebehoren en wisselstukken (...)'*.

De hoger materialiter bewezen verklaarde inbreuken op het DRO, meerbepaald de reliëfwijzigingen en de publiciteitsborden op de bedrijfssite, werden duidelijk gepleegd in het kader van deze bedrijfsmatige exploitatie, zodat het onmiskenbaar zo is dat de in casu voorliggende misdrijven een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van het doel van de eerste beklaagde. Op zijn minst is het, in acht genomen de concrete omstandigheden, aangetoond dat de misdrijven voor haar rekening werden gepleegd. De misdrijven zijn de eerste beklaagde dus toerekenbaar.

3.4. Bouwmisdrijven zijn voorts opzettelijke misdrijven en zij vereisen dat men doelbewust - d.w.z. wetens en willens - in strijd met de wet handelt (Gent, 16 januari 1998, *T.M.R.*, i) met de wil op resultaat. Is die wil bewezen dan sluit de op dwaling gegronde goede trouw alleen dan het misdrijf uit als de dwaling onoverkomelijk is (Cass., 8 september 1982, *Arr.Cass.*,). De rechtsleer overweegt in dat perspectief (DEBERSAQUES, G., *Handhaving, in* HUBEAU, B. en VANDEVYVERE, W., (ed.), *Handboek ruimtelijke ordening en stedenbouw*, Die Keure, 2004, p.834, nr.80): *'Onoverkomelijke dwaling kan slechts worden ingeroepen indien de beschuldigde zich in de absolute onmogelijkheid bevond om het bestaan van een bepaald strafrechtelijk voorschrift te kennen of wanneer hij al het nodige deed om juiste informatie over de wettelijke bepaling te verwerven, maar slecht werd ingelicht. De juridische dwaling die hij beging moet derhalve onvermijdelijk zijn. Goede trouw zal derhalve inzake stedenbouwmisdrijven slechts zeer uitzonderlijk kunnen worden aangenomen, wanneer de*

vergunninghouder er niet in is geslaagd de juiste betekenis van een onduidelijk stedenbouwkundig voorschrift te achterhalen of wanneer het feitelijk en juridisch aanvaardbaar voorkomt, dat hij zich hierover geen vragen heeft kunnen of moeten stellen.'

De tweede beklaagde betwist niet dat zij rechtstreeks betrokken was bij het bouw misdrijf in haar hoedanigheid van zaakvoerder van de eerste beklaagde en verklaarde zelfs expliciet dat zij 'strafrechtelijk verantwoordelijke' was in deze zaak (stuk 37). Bovendien moet zij uit hoofde van haar zaakvoerschapschap kennis hebben gehad van de inhoud van de bouwvergunning die reeds per 1 juli 2002 was bekomen en - in het verlengde daarvan - logischerwijze dus evenzeer dat er actief buiten de perken daarvan gehandeld werd. Haar handelen kan bijgevolg geenszins beantwoorden aan de strenge toets van onoverkomelijke dwaling zoals omschreven. De tweede beklaagde handelde integendeel met opzet.

3.5. In de gegeven omstandigheden kan de strafrechtelijke aansprakelijkheid van de eerste en tweede beklaagde voor zowel tenlastelegging A., als tenlastelegging B., met toepassing van artikel 5 Sw. onverkort gecumuleerd worden.

II. Eenheid van opzet

2.1. De eerste beklaagde pleegde de feiten sub **A.** en **B.** met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

2.2. De tweede beklaagde pleegde de feiten sub **A.** en **B.** met éénzelfde misdadig opzet, zodat er overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

III. De straftoemeting

2.1. De eerste beklaagde is een rechtspersoon met het statutair doel zoals hoger omschreven. Zij kan nog beogen op de verdienste van een volstrekt blanco strafregister en vraagt mee op die gronden de gunst van de opschorting.

2.2. De tweede beklaagde is jaar, bestuurder van vennootschappen, waaronder van de eerste beklaagde en beschikt evenzeer nog over een vlekkeloos strafregister. Ter zitting werd er gewezen op de beweertelijke goede trouw waarmee zij heeft gehandeld, evenals op het eerder beperkt karakter van de inbreuk. Zij acht het in dat perspectief tevens illustratief dat voor de kwestie van de publiciteitsborden een regularisatievergunning werd bekomen. In de gegeven omstandigheden dringt de tweede beklaagde eveneens aan op de gunst van de opschorting.

2.3. Luidens artikel 4 DRO is de ruimtelijke ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij moeten de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen worden. En er moet bij die afweging rekening gehouden worden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economisch, esthetische en sociale gevolgen, met streven naar ruimtelijke kwaliteit.

De doelstellingen van de ruimtelijke ordening geven dan ook dat zij alleen de behartiging van het algemeen belang op het oog hebben. De ruimtelijke ordening is er duidelijk op gericht de ordening van een bepaald gebied in een ruimer verband te bekijken. Daarbij moeten alle belangen aan bod komen die in dat gebied vertegenwoordigd zijn. Dat betekent niet dat het privé belang a priori moet worden uitgesloten. Maar er kan slechts rekening mee worden gehouden in zoverre het als het ware toevallig met het algemeen belang samenvalt.

In casu hebben de beide beklaagden doorheen hun handelwijze hoe dan ook doelbewust een wederrechtelijke interpretatie gegeven aan hun bouwvergunning teneinde daadwerkelijk een eigen economisch voordeel te bekomen (meer opzichtige reclame, ongeoorloofde uitbouw bedrijfsterrein,...). Inzoverre de inbreuk betrekking heeft op de publiciteitsborden moet deze evenwel als eerder minimaal beschouwd worden, getuige het feit dat er intussen succesvol een gedeeltelijk feitelijke regularisatie tussenkwam. Bovendien is de rechtbank bereid om eenmalig het blanco strafregister van de beide beklaagden te honoreren.

2.4. Gelet op de voorgaande overwegingen zijn er in de huidige zaak ten overstaan van beide beklaagden valabele redenen om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gelasten, teneinde o.a. hun sociale reclassering niet nadelig te beïnvloeden. De beklaagden werd door de rechtbank ingelicht over de draagwijdte van deze maatregel en tevens werden zij gehoord in hun opmerkingen hierover, waarna zij hun instemming hebben verleend (zie zittingsblad d.d. 25 september 2006). Door deze maatregel zullen de openbare orde en de maatschappij naar het oordeel van de rechtbank voldoende gevrijwaard worden. De beklaagden voldoen aan de voorwaarden om van deze gunstmaatregel te kunnen genieten, nu zij enerzijds in het verleden nog niet veroordeeld werden tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden – zelfs met uitstel – en het feit anderzijds niet van aard is dat het moet gestraft worden met een hoofdstraf van méér dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf.

DE HERSTELMAATREGEL:

1. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur (hierna afgekort als GSI) heeft op 25 september 2003 (ontvangen op het parket op 29 september 2003) zijn herstellvordering ingeleid (zich daarbij aansluitend bij de initiële herstellvordering uitgaande van het CBS en deze tot de zijne makend), dewelke er toe strekte de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 euro per dag (stuk 28-32). Blijkens de inhoud van de vordering impliceerde dit herstel in concreto: *'Het afgraven van de opgehoogde grond en het herstellen van het terrein in de oorspronkelijke staat + het verwijderen van de publiciteitsconstructies'*.

2. De beklaagden werpen op dat de herstellvordering niet te weerhouden is inzoverre deze betrekking heeft op de reliëfwijziging gelet op de uitspraak waarop zij aanstuurden. Met betrekking tot het aspect van de publiciteitsborden achten de beklaagden - onder verwijzing naar de bekomen regularisatievergunning - de herstellvordering dan weer zonder voorwerp.

3. Daar de beide beklaagden middels huidig vonnis veroordeeld worden voor tenlastelegging A. behoudt de herstellvordering in dat welbepaald opzicht onverkort zijn volledige slagkracht.

4. Daarenboven stelt de rechtbank vast dat de regularisatievergunning betrekking hebbende op de publiciteitsborden waarvan de beklaagden gewag maken dateert van 11 oktober 2003 (stuk 43-46), terwijl de laatste vaststellingen van niet-vergunningsconformiteit zich situeren op een nog later tijdstip namelijk 6 juli 2004 (stuk 52 en stuk 59-60). Dientengevolge is het geenszins bewezen dat de actuele toestand te vereenzelvigen valt met de termen van de regularisatievergunning.

In de gegeven omstandigheden wordt de initiële herstellvordering ook in zoverre zij terugslaat op tenlastelegging B. opzichts de beide beklaagden ingewilligd, met dien verstande dat bij de tenuitvoerlegging ervan zal rekening dienen gehouden te worden met de impact van de regularisatievergunning.

5. De rechtbank dient in toepassing van artikel 149, §1, vijfde lid DRO, in zoverre zij een herstelmaatregel beveelt, in haar uitspraak een termijn te bepalen voor de uitvoering ervan. Daar waar deze vroeger één jaar niet mocht overschrijden, is die beperking met het decreet van 4 juni 2003 weggevallen, zodat de rechter voortaan zelf een respijtermijn oplegt binnen dewelke de veroordeelde dient over te gaan tot de uitvoering van de opgelegde herstelmaatregel. In het voorliggend geval wordt deze bepaald op zes maanden.

6. De bevoegde overheid heeft destijds uitdrukkelijk het opleggen van een dwangsom gevorderd. In toepassing van artikel 149, §1, vierde lid DRO wordt er door de rechtbank aan de eerste en tweede beklaagde een dwangsom opgelegd van 125,00 euro per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en zulks met ingang vanaf de dag volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van uitvoering.

OM DEZE REDENEN, en bij toepassing van art. 1, 3 en 6 van de wet van 29.6.1964, gewijzigd bij de Wet van 9.1.1991, de wet van 10.2.1994, de wet van 11.7.1994, gewijzigd door de wet van 22.3.1999 en laatst gewijzigd door de wet van 17.4.2002; art. 162, 182, 184, 189, 190, 193bis, 194, 195, van het wetboek van strafvordering; art. 2, 11, 12, 14, 30, 31, 32, 34, 35, 37, 40, 41, 68 van de wet van 15.6.1935; art. 91 K.B. 28.12.1950, gewijzigd door art. 1 K.B. 29.7.1992 en art. 1 K.B. 23.12.1993 en art. 1 K.B. 11.12.2001; art. 66 SWB; art. 3, 4, 19, 99§1.4° en 8°, 146, 149 en 160 DRO

DE RECHTBANK,
rechtdoende op tegenspraak:

Met betrekking tot de eerste beklaagde:

Verklaart de tenlasteleggingen **A en B BEWEZEN**.

Gelast tegenover de beklaagde de gewone **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling voor een duur van **DRIE JAAR**.

Met betrekking tot de tweede beklagde:

Verklaart de tenlasteleggingen **A en B BEWEZEN.**

Gelast tegenover de beklagde de gewone **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling voor een duur van **DRIE JAAR.**

Verwijst de beide beklagden solidair in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op 174,40 euro.

Legt hen een vergoeding op van 25 EUR, bij toepassing van artikel 91, 2de lid, van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het K.B. van 29 juli 1992 en gewijzigd door het K.B. van 23 december 1993 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001, in werking op 1 januari 2002).

Met betrekking tot de herstelmaatregel:

Verklaart de herstellvordering zoals op 25 september 2003 (ontvangen op het parket op 29 september 2003) door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur tot de zijne gemaakt, hierbij aansluitend op de initiële herstellvordering uitgaande van het CBS, en er toe strekkende de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen onder verbeurte van een dwangsom, lastens de eerste beklagde en tweede beklagde ontvankelijk en gegrond.

Beveelt het herstel in de oorspronkelijke toestand van het perceel grond gelegen te
- hetgeen impliceert het afgraven van de opgehoogde grond en het herstellen van het terrein in de oorspronkelijke staat + het verwijderen van de publiciteitsconstructies
- en dit binnen een termijn van 6 maanden vanaf de datum van huidig vonnis.

Bepaalt evenwel dat er bij het tenuitvoerleggen van deze herstellvordering, specifiek voor wat betreft de publiciteitsconstructies, zal rekening gehouden worden met de perken van de regularisatievergunning die op 11 oktober 2003 door het College van Burgemeester en Schepenen van werd afgeleverd (stuk 43-46).

Voorziet tevens in een dwangsom dewelke zal verbeuren a rato van 125,00 euro lastens de eerste beklagde en tweede beklagde, per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel en zulks met ingang vanaf de dag volgend op het verstrijken van de voormelde termijn van uitvoering van 6 maanden, met dien verstande evenwel dat deze uitvoeringstermijn pas een aanvang zal genomen hebben vanaf de betekening van huidig vonnis.

Machtigt in toepassing van artikel 153, eerste lid DRO de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen om de voormelde herstelmaatregel ambtshalve uit te voeren, in zoverre de toestand niet in de oorspronkelijke staat zou worden hersteld binnen de door de rechtbank bepaalde voormelde uitvoeringstermijn van 6 maanden.

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit ingeschreven zal worden op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet en bij gebreke aan een overschrijving als bedoeld in het eerste lid van artikel 160 DRO, huidig vonnis ingeschreven dient te worden op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

**Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
MAANDAG DRIEËNTWINTIG OKTOBER TWEEDUIZEND EN ZES.**

Aanwezig:

, alleenzetelend rechter,
, substituut-procureur des Konings,
, afgevaardigd adjunct-griffier